

QUARESMA AMB JOAN XXIII

L'ITINERARI ESPIRITUAL DEL PAPA BO: D'ANGELO RONCALLI A SANT JOAN XXIII

La gent gran vam conèixer i recordem el Beat Joan XXIII, el gran regal de Déu per a l'Església amb el seu pontificat renovador al convocar el Concili Vaticà II del qual ja s'ha celebrat el 50è aniversari. La canonització del Papa Bo el proper 27 d'abril ens ha portat a escollir-lo com a predicador per aquest temps de Quaresma. Seguint el fil de la seva vida descobrirem el seu itinerari espiritual a través d'alguns passatges del seu «Diari de l'Ànima».

1 SEMINARISTA

PRIMERS ANYS DE VIDA EN EL SI DE LA FAMÍLIA

Angelo Giuseppe Roncalli Va néixer el 25 de novembre de 1881 a Sotto il Monte –a 16 qm al sud-oest de Bèrgam-, Brusicco. Era el quart dels tretze fills de Battista Roncalli i Marianna Mazzola. El rector Francesco Rebuzzini el va batejar a l'església de Santa Maria el mateix dia del seu naixement, i l'oncle

Zaverio, germà de l'avi Angelo, el va apadrinar.

Angelino va anar creixent en el si d'una família humil i pobra, però amb un gran tresor: la fe, l'amor, la caritat, l'absoluta confiança en la Providència de Déu i la pregària diària, que era font de total serenitat.

D'aquestes virtuts que va aprendre deia que "són el més valuós i important perquè permeten enfortir els altres i donar-los-hi amor".

De 1887-1890 va estudiar els tres primers cursos de l'ensenyament elemental. El 13 febrer 1889 va rebre el Sagrament de la Confirmació a Carvico, de mans del bisbe Gaetano Guindani, i el 31 de març va rebre la Primera Comunió.

ESTUDIS SACERDOTALS

- Al Seminari de Bèrgam

Des de molt nen estava decidit a ser sacerdot. El 1892, als 11 anys, va entrar al Seminari de Bèrgam per cursar els estudis superiors, gràcies a l'ajuda econòmica del rector Rebuzzini i de Giovanni Morlani, propietari de les terres que conreaven els Roncalli.

Al Seminari es determinà a fer tot el possible per aconseguir la santificació, tal com es pot llegir en el seu "**Diari de l'Ànima**", que va començar a escriure el 1895 i fins a la fi dels seus dies. Hi va consignar bons propòsits i va incloure pautes d'oració, reflexió, examen de consciència, etc. Tot un programa caracteritzat per la concreció de les pràctiques de les virtuts en les que va jutjar havia progressar quan va advertir que el conduiria a l'altar la "*vida oculta, oració i treball; pregar i treballar, treballar pregant*". El Diari traspuja el seu amor a Crist, a l'Església, a la seva família i al gènere humà, i revela la trajectòria vital i espiritual d'aquest gran home de Déu. Angelo Roncalli s'encomanava als seus sants preferits (Bernardino, Lluís Gonzaga, Estanislao de Kostka i Juan Berchmans), tots ells defensors de la puresa a què aspirava.

La meva única preocupació és fer el bé, estimar sincerament fins i tot als que em sembla que no em volen massa bé. [...] Oh com em deixa el món en l'instant mateix en què procuro agradar. Ningú veu meus sofriments, tan sols Jesús els coneix. [...]

*A les vacances no tinc classe de ciències, de lletres, però en el Santíssim Sagrament Eucarístic tinc oberta una classe celestial on ensenya el millor mestre que es pugui imaginar, Jesucrist en persona. I les dues ciències principals que aquí s'ensenyen són aquestes: **humilitat i amor**. [...] Però com que en mi és més gran la*

necessitat d'humilitat que d'amor, en tant que la humilitat és el camí més segur de l'amor, treballaré especialment per aconseguir aquesta virtut. [...] Cada nit posaré per escrit totes les meves faltes, i especialment les que es refereixen a aquesta virtut, per posar remei al dia següent. [...] N'hi ha prou, humilitat i amor, i la resta que sigui el que Déu vulgui, si Jesús vol que els meus sofriments continuïn, faci's la seva voluntat. (19 de juliol de 1898)

Déu meu, en un tret inefable del teu amor [...] em vas treure del meu no res, em vas comunicar l'ésser [...] Doncs per què em considero tan necessari en aquest món? Què sóc sinó una formiga, un granet de sorra? [...] Supèrbia, orgull, amor propi. Per què estic en aquest món? Per servir a Déu. [...] Ara bé, si vull estimar del tot i per sempre al meu Déu, he d'evitar qualsevol acció, per mínima que sigui, que pugui resultar-li displicent. (EE. febrer 1900)

- Al Seminari de Roma

Degut a la seva capacitat intel·lectual i moral, el 1901 va ser enviat a Roma per seguir els seus estudis de teologia. En un clima d'obertura i innovació cultural, de la formació intel·lectual impartida pel Seminari Romà dell'Apollinare, Angelo deia: "*donava discretes ales a la nostra joventut i coratge per aconseguir grans horitzons*".

Entre 1901 i 1902 Angelo va fer el **servei militar** anticipat, sacrificant-se en lloc del seu germà Zaverio, que era indispensable a casa i per treballar al camp. Va suposar un gran purgatori per a ell.

Quines són les meves riqueses, les meves propietats, el meu capital? Desobediències, actes de supèrbia, negligències en els meus deures, poca vigilància en els meus sentiments, distraccions infinites, amor propi en els pensaments, en paraules, en obres; pecats i pecats, aquests són els meus títols, meus de veritat. I amb aquestes misèries [...] em crec un jove excel·lent, bon seminarista, quan no hauria de ni de pensar-ho. [...]

Salve Crist Rei . Tu em convides a lluitar en les teves batalles , i no perdo un minut de temps , amb l'entusiasme que em donen els meus vint anys i la teva gràcia, m'inscriu a les files animoses dels teus voluntaris. Em consagro al teu servei, per a la vida i per a la mort . Tu m'ofereixes com a emblema, i com a arma de guerra, la teva creu. [...]

Avui el meu Déu vol de mi que sense perdre de vista aquestes santes idealitats, el meu ardor, el meu entusiasme, el foc viu que s'agita dins meu, els traslladi i apliqui a tot el que serveixi per fer de mi el veritable, el perfecte seminarista. [...] No he desitjat ser el que no sóc, sinó ser molt bé el que sóc. Així ho diu el meu bon sant Francesc de Sales. (EE. 10-20 desembre 1902)

Les meves relacions amb el proïsme seran veritablement santes quan sigui perfecte en el parlar. [...] Després de tot he d'estar convençut que el meu proïsme és sempre millor que jo, i per això digne del major respecte. Oh bon Jesús posa a la meva boca un sentinella i un guardià a la porta dels meus llavis. (16 d'abril de 1903) .

Faré especial professió d'una especial senzillesa a observar, a tenir-ho tot en compte, a compadir tothom, a no pretendre jutjar-ho tot [...] He de procurar l'ocasió de totes les coses [...] per alimentar la meva fe sense deixar mai que envelleixi, per educar amb una fortalesa varonil i decidida, juntament amb una tendresa inefable i una simpàtica ingenuïtat. (EE. per a l'ordenació diaconal, 8-10 desembre 1903)

PENSAMENTS ESPIRITUALS

- ✓ Un dia sense pregària és com el cel sense sol, o un jardí sense flors.
- ✓ El misteri de la nostra vida està en mans de Déu. L'important és caminar en justícia i santedat davant del cel i de la nostra consciència, en *exemplaritat d'obres caritatives i pures.*

